



Світ захоплен

## Рукотворна краса Надії Андрійчук

«Розквітає хата вся у рушниках, що творила мати голкою в руках...», - співається у відомій пісні. Для нашого народу вишитий рушник має майже сакральне значення. Хата без цього вишитого дива пуста й холодна. Сучасні майстрині вже освоїли найрізноманітніші техніки та форми вишивки, навчилися оздоблювати сорочки та плаття бісером і золотими нитками. Але все це поступається в красі й простоті звичайному українському вишитому рушникові, впевнена майстриня Надія АНДРІЙЧУК з Мар'янівки, бо ж рушник - це не просто окраса оселі, це її оберіг і душа.

А розпочалося все з народження в родині Семена та Надії Калюхів п'яти прекрасних донечок. Батько, як людина працьовита, щира та присмна, такими ж виховував і своїх дівчат. Сестер із дитинства привчали до праці, вчили поважати людей. Любов до традицій, незламна віра в Бога - це головні життєві принципи, за якими жила родина. Мати, як вправна майстриня, навчила донечок вишиванню. Надія зізнається, що мамині рушники, особливо виготовлені гладдю, як «живі», в неї так не виходить. До речі, з усіх сестер техніку вишивки гладдю освоїла лише Надія. Каже жартома, можливо, тому, що назвали її, як маму.



## Рукотворна краса Надії Андрійчук

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Свій перший рушник Надія Семенівна вигаптувала ще школяркою, у восьмому класі. Мав він багато помилок, але для дівчини був неповторним, бо ж саме ті «Лебеді вірності» стали окрасою її вінчання. Створивши власну сім'ю, майстриня не полишила улюбленого заняття. А своїх дітей: сина Олександра та донечок Марію і Валерію - виховує так, як колись їх із сестрами виховували батьки. Син, коли ще був маленьким, любив допомагати мамі з вишиванням. Марія більш артистична, пише вірші та дуже гарно співає. Свого часу відкривала святковий концерт до Дня Незалежності України на площі міста Сарни. А у ще зовсім юної Валерії є власне хобі: дівчинка висипає картини з кольорового піску. Вже має цілу колекцію, яка ніби доповнює мамині рушники та додає барв домашньому інтер'єру.

Надія Семенівна особливо не підбирає кольорів. Серед її робіт є і традиційні червоні з чорним, також нині модні коричневі та синьо-голубі відтінки вишивки. У майбутньому хоче спробувати гаптувати бузковими нитками. Вивчила майже всі техніки вишивання, головне, каже, щоб рушник був акуратним, бо це «обличчя» господині. Пані Надія не дозволяє собі залишати на виробі ніяких так званих хвостиків, бо ж коли на такий рушник поставити коровай, всі його недоліки одразу буде видно. Тому своїм старшим дітям на весіллі вишивала рушники сама. Навіть доньчиний подрузі колись вигаптувала такий за три дні, дівчина досі згадує це з вдячністю, передаючи майстрині вітання.

У маленькому селі завжди багато роботи, але для улюбленої справи час знайдеться обов'язково. Часто,

сівши за гаптування звечора, закінчувала під ранок, не відчуваючи втоми. А ще Надія Андрійчук не тільки хороша дружина та мати, що любить своїх дітей понад усе на світі, вона ще й активна людина, та про це варто писати окремо. Адже ніколи не залишається осторонь проблем своєї малої Батьківщини. Також разом із небайдужими односельцями зробила все можливе, щоб здійснити мрію дитинства: збудувати в селі храм. І от уже майже п'ять років у Мар'янівці діє Свято-Успенський храм на чолі з отцем Іоаном.

Вишивання, звичайно, не вирішує всіх проблем, просто допомагає заспокоїтися та відволіктися від повсякденних турбот. Улюблена справа та молитва допомогли пережити тяжкі часи, коли син перебував у зоні АТО, а ще допомагала підтримка близьких людей. Ніколи не варто просити в Бога багатства, воно приходить саме від чесної наполегливої праці, впевнена майстриня, треба просити в молитві здоров'я та благополуччя для всіх. Простих життєвих цінностей не навчать в університетах, їх можуть дати тільки батьки, у цьому Надії з сестрами пощастило.

Майстриня часто повторює, що життя на 100 відсотків складається з проблем, 5 відсотків яких не вирішуються ніколи, все інше можна пережити й виправити. Як хобі, так і свій життєвий шлях кожна людина обирає сама: хтось іде простою дорогою, хтось тернистою. Як нитки є червоні й чорні, так і люди є добрі та злі, або просто нещасливі. Головне навчитись не судити нікого. Просіть, каже пані Надія, терпіння для себе, здоров'я для всіх людей, а мудрий Господь до кожного буде справедливий.

Тамара ГНАТЮК,  
завідуюча бібліотекою с. Любиківичі.